

Čumím na měsíc, píšu track,
červený voči, totalní crack,
nadechnu město, vydechnu dým,
tempo lín, v chillu jak Prometazín,
sleduju Prahu, vidím na střechy,
vokna, světla, snažím se pochopit Čechy,
Klidnej jak nikdy, utopenej v beatu
víc, nechám tu flow týct jako pípu,
v posteli žena, prej už je nahá,
čeká, prosí, říká mi, že je ta pravá,
chtěl bych jí věřit, ale nechci to řešit,
teď né, teď musím popsat ten sešit,
myslím na dětství, myslím na dobu.
prázdných kapes, hustlení, gramů na rohu,
měl bych se najíst, ale není čas
radši spolknou moment, než mu ráno zlomí vaz,
pointa čeká, hledám tu frázi,
terapie, tohle nemůžu brát jako práci,
jedu jak mnich, meditace, pokora,
nechci nic, jenom dělat furt to samý dokola.

Kafe, cígo, mikrofon, kafe, cígo, mikrofon,
než to bude hotový, tak ani nejdu ven.
Kafe, cígo, mikrofon, kafe, cígo, mikrofon,
mimo realitu, chilluju si, jedu zen.
Kafe, cígo, mikrofon, kafe, cígo, mikrofon,
píšu to v noci, proto mě nezajímá den,
kafe, cígo, mikrofon, kafe, cígo, mikrofon,
mimo realitu, chilluju si, jedu zen.

Mam na duši lógr, bábo můžeš věštit,
v ruce mam žváro, než zatnu pěsti,
jsem něco jako kmotr, tak mi bůh přej štěstí,
držím svůj směr, nechci přijít na zcestí.
Ano, tohle je modlitba města,
kafe a cigára, rap a kára,
chodník a bába, i fena hárá,
co je v Praze víc, víc než škvára,
sedím za výlohou baru, čumím ven,
podpírám si kafem bradu celej den,
ty jdeš spát, já vstanu, totiž chodím sem,
A, B, C, 1, 2, 3 tak jdem, jdem, jdem.
Pochop, že seš u mě doma, tak važ slova,
než postavíš rap znova, tak se drží huba,
vyžehli tuhleť minutu, nebo tu vynutím punker funk,
znám abecedu, jestli jí chceš, tak přijď, já dám.
Viděl jsem toho dost, abych ztratil zlost,
mrdám zbytek čoklů, ať si nechaj kost,
žiju na svém ostrově a brousím skvost,
všichni haters zněj stejně, zněj jak drozd,
věci, co jsem prožil stejně nejdou sdělit,
musel bys jít mojí cestou, to nejde šmelit,
prožij svou věc co nejhloubš, dyť to víš,
čím víc budeš hloub, tím si budeme blíž.